

Sygnatura akt VI W 2341/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 listopada 2013 roku

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia VI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Paweł Chodkowski

Protokolant: Katarzyna Kraska

po rozpoznaniu w dniu 5 listopada 2013 roku

sprawy przeciwko R. G. (1) synowi J. i W. z domu K.

urodzonego (...) w T.

obwinionego o to, że

w dniu 05.11.2012r. ok. godz. 18:00 we W. na ul. (...) zatrzymał pojazd marki T. o nr rej. (...) w miejscu obowiązywania znaku B36 (zakaz zatrzymywania się).

tj. o czyn z art. 92 § 1 kw

I. uznaje obwinionego **R. G. (1)** za winnego czynu opisanego w części wstępnej wyroku, stanowiącego wykroczenie z art. 92 § 1 kw i na podstawie art. 92 § 1 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości **100 (stu) złotych**;

II. na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw zwalnia obwinionego od ponoszenia kosztów postępowania zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 5 listopada 2013 roku R. G. (1) zatrzymał kierowany przez siebie samochód marki T. (...) nr rej. (...) na ulicy (...) we W.. Uczynił to na jezdni oznakowanej znakiem pionowym B-36 informującym o powierzchni wyłączzonej z ruchu.

Nieprawidłowo zaparkowany pojazd, funkcjonariusze straży miejskiej zablokowali przy użyciu urządzenia do blokowania kół.

Przeprowadzając kontrolę założonych blokad w dniu 6 listopada 2013 roku, strażnicy miejscy stwierdzili brak, na ulicy (...), samochodu obwinionego oraz urządzenia blokującego założonego na koło jego pojazdu.

Urządzenie to zwrócił R. G. (1) przewożąc je do siedziby Straży Miejskiej.

Dowód:

zeznania M. O. k. 30 akt;

wyjaśnienia obwinionego k.30 akt;

notatka urzędowa k. 15 akt;

notatki służbowe k. 11, 12 akt;

szkic sytuacyjny k. 17 akt;

pismo (...) k. 34 akt;

oświadczenia obwinionego k. 5,6-7 akt.

R. G. (1) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. W złożonych wyjaśnieniach potwierdził fakt zaparkowania samochodu na ulicy (...) we W.. Podniósł jednakże, że na ulicę (...) wjechał od strony ulicy (...), gdzie żaden znak drogowy nie informował go o zakazie zatrzymywania pojazdów. Oceniając zgromadzony w sprawie materiał dowodowy stwierdzić należy, że okoliczności przedmiotowe zarzucanego obwinionemu czynu są bezsporne i wynikają z zeznań funkcjonariusza straży miejskiej i sporządzonego przez niego szkicu sytuacyjnego określających miejsce, w którym zaparkowany został samochód obwinionego, jak i wyjaśnień R. G. (1), który nie kwestionował miejsca pozostawienia pojazdu. Bezspornym jest również fakt, że na ulicy (...), obowiązywał znak drogowy B-36 – zakaz zatrzymywania się z informacją „nie dotyczy chodnika”.

Obwiniony jednakże zignorował znak zakazu, a wyłączenia swojej odpowiedzialności dopatruje się w tym, że na ulicę (...) wjechał nie od strony ulicy (...), gdzie usytuowany jest znak, lecz od strony ulicy (...), gdzie znaku takiego nie postawiono.

Zważyć zatem należy, że znak zakazu obowiązywał w miejscu, w którym R. G. (1) zaparkował swój pojazd, niezależnie od tego, z której strony wjechał on na ulicę, gdzie samochód swój pozostawił. Był on przy tym widoczny również dla osób wjeżdżających na ulicę (...) od strony ulicy (...). Znajdował się bowiem na tym samym prostym odcinku drogi (nie zaś za zakrętem).

Wykroczenie, którego się dopuścił obwiniony można popełnić przy tym również w formie winy nieumyślnej. Rolą obwinionego było zatem ustalenie czy i na jakich zasadach może on zaparkować samochód w tym miejscu i dostosowanie się do obowiązującego oznakowania. Ignorując je popełnił wykroczenie z art. 92 § 1 kw.

Na marginesie zaznaczyć tylko należy, że - jak wynika z akt sprawy- R. G. (1) miał problem nie tylko z rozeznaniem obowiązujących zasad ruchu drogowego w miejscu, w którym poruszał się T. (...), lecz nie zauważył również pozostawionej mu przez strażników miejskich na szybie samochodu informacji o podjętej interwencji, a nawet założonej mu przez nich na koło pojazdu blokady, którą miał zdemontować ruszając samochodem(vide-pisemne oświadczenie obwinionego k.6-7). W tym kontekście fakt, że nie dostrzegł on znaku zakazu obowiązującego w miejscu, gdzie zaparkował samochód, jawi się jako oczywisty i naturalny.

Nagminność tego rodzaju wykroczeń na obszarze miasta, miejsce i czas jego popełnienia, to okoliczności które Sąd miał na względzie wymierzając R. G. (2) karę grzywny.

Jest ona współmierna do stopnia jego zawinienia, uwzględnia jego sytuację materialną i pozwoli na osiągnięcie celów kary tak w zakresie wychowawczego oddziaływania na obwinionego, jak i w płaszczyźnie społecznej jej oddziaływania. Uzmysłowi również obwinionemu karygodność jego zachowania.

Sąd nie widział możliwości orzeczenia łagodniejszej formy kary, ani - tym bardziej - odstąpienia od wymierzenia kary, bądź poprzestania na zastosowaniu wobec obwinionego środków oddziaływania wychowawczego. R. G. (1) nie wyraził bowiem jakiegokolwiek skruchy i w centrum miasta zignorował elementarne zasady poruszania się po nim.

Uwzględniono ponadto społeczne oddziaływanie oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze orzeczonej kary, które mają stanowić adekwatną względem popełnionego czynu represję wobec sprawcy oraz piętnować w oczach społeczeństwa zachowanie, którego obwiniony się dopuścił. Sąd wyraża jednocześnie przekonanie, iż orzeczona kara spełni swoje zadania w zakresie prewencji szczególnej i pomoże zrozumieć R. G. (1) niewłaściwość jego zachowania.

Orzeczenie o kosztach postępowania oparto o przepis art. 624§1 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.w.